# Dijous 19 de durant l'any

**Text de l'Evangeli (*Mt* 18,21—19,1):** Llavors Pere s'acostà, i li digué: «Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré? ¿Fins a set vegades?». Li diu Jesús: «No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set.

I així, el regne dels cels s'assembla a un home, un rei, que va voler passar comptes amb els seus servents. I havent començat a passar-los, li'n van portar un que devia deu mil talents. I no tenint amb què pagar, l'amo manà que fos venut ell, i la muller, i els fills, i tot el que tenia, i que se li pagués. I llançant-se el servent als seus peus, es prosternà, i li deia: "Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré tot". Però compadit el senyor d'aquell servent, el deixà anar i li condonà el deute. I quan sortí aquell servent, es trobà amb un dels seus companys que li devia cent denaris, i agarrant-lo l'ofegava, dient: "Torna el que deus!". Llançant-se, doncs, als seus peus, aquell company el pregava, dient: "Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré". Però ell no ho volgué, sinó que anà a ficar-lo a la presó fins que tornés el deute.

Veient els seus companys el que succeïa, s'entristiren molt i anaren a contar al senyor tot el que havia passat. Aleshores el cridà el seu senyor, i li digué: "Servent malvat, tot aquell deute te l'havia condonat perquè m'ho vas suplicar. ¿No esqueia que també tu et compadissis del teu company, com jo m'he compadit de tu?". I enrabiat el senyor, el posà a mans dels botxins fins que pagués tot el deute. Així també el meu Pare celestial farà amb vosaltres, si cadascun no perdona el seu germà de tot cor».

I s'esdevingué que, havent acabat Jesús aquests discursos, sortí de la Galilea i anà als confins de la Judea, a l'altra banda del Jordà.

© Albada Editorial / evangeli.net

***«Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré?»***

Mn. Joan BLADÉ i Piñol

*(Barcelona, Espanya)*

Avui, preguntar «quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré?» (Mt 18,21), pot voler dir: —Aquests a qui tant estimo, els veig també amb manies i capricis que em molesten, m'importunen cada dos per tres, no em parlen... I això un dia i un altre dia. Senyor, fins quan els he d'aguantar?

Jesús contesta amb la lliçó de la paciència. En realitat, els dos col·legues coincideixen quan diuen: «Tingues paciència» (Mt 18,26.29). Mentre la intemperància del malvat, que escanya per poca cosa, li ocasiona la ruïna moral i econòmica, la paciència del rei, alhora que salva el deutor, la família i els seus béns, engrandeix la personalitat del monarca i li genera la confiança de la cort. La reacció del rei en llavis de Jesús ens recorda allò del llibre dels Salms: «Però ets tu qui dónes el perdó; per això mereixes que et venerin» (Sl 130,4).

És clar que ens hem d'oposar a la injustícia, i, si és necessari, enèrgicament (suportar el mal seria un indici d'apatia o de covardia). Però la indignació és sana quan en ella no hi ha egoisme, ni ira, ni niciesa, sinó desig recte de defensar la veritat. L'autèntica paciència és la que ens porta a suportar misericordiosament la contradicció, la feblesa, les molèsties, els importunis de les persones, dels esdeveniments o de les coses. Ésser pacient equival a dominar-se un mateix. Els éssers susceptibles o violents no poden ser pacients perquè ni reflexionen ni són amos de si mateixos.

La paciència és una virtut cristiana perquè forma part del missatge del Regne del cel, i es forja en l'experiència de què tothom tenim defectes. Si Pau ens exhorta a suportar-nos els uns als altres (cf. Col 3,12-13), Pere recorda que la paciència del Senyor ens dóna l'oportunitat de salvar-nos (cf. 2Pe 3,15).

Certament, quantes vegades la paciència del bon Déu ens ha perdonat en el confessionari! Set vegades? Setanta vegades set? Potser més!

## *Pensaments per a l'Evangeli d'avui*

- «Si busques un exemple de paciència, trobaràs el millor d'ells a la Creu. Gran va ser la paciència de Crist a la creu» (Sant Tomàs d'Aquino)

- «El Senyor es pren el seu temps. Però fins i tot Ell, en aquesta relació amb nosaltres, té molta paciència. I ens espera fins al final de la vida! Pensem en el bon lladre, que just al final, va reconèixer a Déu» (Francesc)

- «Els laics (...) són cridats i instruïts d'una manera admirable perquè es produeixin sempre en ells els més abundosos fruits de l'Esperit. Efectivament, totes les seves obres, les pregàries i els plans apostòlics, la vida conjugal i de família, el treball diari, el repòs de l'esperit i del cos, si es realitzen en l'Esperit, àdhuc les molèsties de la vida si se suporten amb paciència, esdevenen sacrificis espirituals agradables a Déu per Jesucrist (cf. 1Pe 2,5), que ells piadosament ofereixen al Pare en la celebració de l'Eucaristia juntament amb l'ofrena del Cos del Senyor (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 901)